

tagne Lov, formuleret saaledes, at den giver Ret til Separation, „medmindre det efter Sagsøgerens Forhold eller andre særlige Omstændigheder dog billigvis kan fordres“, at Samlivet skal fortsættes. Ved Sagsøgerens Forhold tænkes naturligvis i første Række paa det samme, som det der i den tidligere Redaktion betegnedes som hans væsentlige Skyld, og Tanken er for saa vidt den samme som efter den ældre Redaktion, at saadan Skyld som Hovedregel skal udelukke ham fra at opnaa Separation. Da det imidlertid vistnok maa indrømmes, at der vil kunne tænkes at foreligge Situationer, hvor det efter en samlet Afvejelse af alle de foreliggende konkrete Omstændigheder vil være billigt, at ogsaa den skyldige Ægtefælle kan faa Separation, er der ved den nye Redaktion tillige aabnet en Mulighed herfor, hvilket synes saa meget mere rimeligt, som allerede den nuværende Affattelse af § 57 under tilsvarende Forhold giver den skyldige Ægtefælle Mulighed for at faa Skilsmisse efter 3 Aars faktisk Adskillelse. Paa den anden Side udtrykker den valgte nye Formulering, at ogsaa andre Omstændigheder end Sagsøgerens væsentlige Skyld kan udelukke ham fra at opnaa Separation. Denne Begrænsning maatte i den tidligere Affattelse alene søges i den Tilføjelse, at Samlivets Fortsættelse ikke *billigvis* skulde kunne fordres; det er imidlertid vistnok naturligt ligesom i Paragraffens 1ste Stykke udtrykkelig at pege paa, at der kan foreligge saadanne særlige Omstændigheder, at Samlivets Fortsættelse kan forlanges, til Trods for den forudsatte dybe Forstyrrelse i det ægteskabelige Forhold. I saa Henseende kan der da *enten* tænkes paa misligt Forhold fra Sagsøgerens Side, som dog ikke kan siges at have udgjort den *væsentlige* Grund til Ægteskabets Ødelæggelse, *eller* paa andre Sagsøgeren vedrørende Omstændigheder, *eller* paa Sagsøgtes egen ejendommelige Stilling, der bevirker, at Separation maaske for Tiden vilde ramme ham særlig haardt, medens Ægteskabets Fortsættelse ikke medfører tilsvarende Ulemper for Sagsøgeren, *eller* mulig Hensynet til, at en Separation for Øjeblikket vilde være særlig uheldig for Ægtefællernes fælles Børn, *eller* endelig ganske særlige, rent ydre Omstændigheder, der medfører samme Virkning.

§ 57.

Paa samme Maade som i § 55, 2det Stykke, har man ændret Affattelsen saa-

ledes, at den mere peger hen paa, at det er en samlet Overvejelse, hvorved det afgøres, om Skilsmisse trods Sagsøgerens Skyld og Sagsøgtes Protest dog undtagelsesvis vil kunne gives.

§ 62.

Herom henvises til Bemærkningerne til § 46.

§ 63.

Da det er fundet naturligt at Mishandling af Børnene kun bør være Separationsgrund, har man, paa Foranledning af en af Lagrådet gjort Anmærkning, overensstemmende med den nu vedtagne svenske Lov, foreslaaet fjernet Bestemmelsen herom i denne Paragraf, hvorefter Forholdet alene vil falde ind under § 55.

§ 64.

Med den nuværende Affattelse af denne Paragraf saavel som af den tilsvarende svenske § 11 er det uklart, om en i Udlandet afsagt Straffedom har samme Betydning for Retten til Skilsmisse som en i Hjemlandet afsagt Dom, medens den norske § 54 viser, at alene norske Domme har Betydning i saa Henseende.

Da man nu paa den ene Side maa finde det urimeligt, om f. Eks. en i Sverrig eller Norge afsagt Straffedom overhovedet ikke skulde kunne give Ret til Skilsmisse, medens man paa den anden Side maa nære Betænkelighed ved at tillægge en hvilken som helst udenlandsk Dom ganske samme Virkning som en indenlandsk, navnlig hvis der er Tale om Domfældelse for politiske Forbrydelser eller for Forhold, der her i Landet kun vilde medføre ringe eller ingen Straf, har man ment at der burde optages en særlig Regel for udenlandske Dommes Virkning. Det foreslaas da, at den danske Domstol, for hvilken Skilsmissspørgsmaalet indbringes, selv, efter de foreliggende Oplysninger om den udenlandske Straffedom, skal skønne over, hvorvidt den bør give Adgang til Skilsmisse, hvorved det naturligvis navnlig maa tages i Betragtning, om det paagældende Forhold, paadømt her i Landet, vilde kunne antages at have draget mindst 2 Aars Fridesstraf efter sig.

§ 70.

Lagrrådet har med Hensyn til Spørgsmaalet om Ret til Samkvem med Børnene for den Ægtefælle, der ikke har faaet Forældremyndigheden overdraget, indtaget et Standpunkt, der er modsat det med det nuværende Udkast tilsigtede, saaledes som